

Τρίτη 21 Ιουλίου 2015

Το ανυπόστατο πραξικόπημα

Κύριε διευθυντά

Και νέα υπέρβαση της νεογλωσσίας (newspeak) του κράτους της Ωκεανίας του Τζορτζ Οργουελ. Την Τρίτη 14 Ιουλίου (επέτειος της Γαλλικής Επανάστασης), ξαφνικά «ότι η συμφωνία που έφερε ο πρωθυπουργός είναι το προϊόν πραξικοπήματος ακουγόταν κατά κόρον από την πλευρά της κυβέρνησης» (Φαληρέυς στην «Καθημερινή», 15 Ιουλ.). Από Βαρουφάκη σε Καμμένο, Βούτση και λοιποί παράγοντες της Τσιπρο-κομμουνιστο-καμμενικής κυβερνήσεως άρχισαν να μιλούν ανενδοίαστα για «πραξικόπημα». Η συχνότητα και ευρύτητα της χρησιμοποίησής της έννοιας του πραξικοπήματος δημιουργεί βάσιμη υπόνοια ότι πρόκειται για κατευθυνόμενη ενέργεια* να περάσει, δηλαδή, ότι η νέα συμφωνία, το τρίτο στην πραγματικότητα Μνημόνιο, είναι αποτέλεσμα πραξικοπηματικού εκβιασμού των Δυτικοευρωπαίων, προεξαρχόντων των Γερμανών. Ο πρωθυπουργός μας, λένε, βρέθηκε μπροστά σε αδιέξοδο και έπραξε το πατριωτικό του καθήκον (το είπε και ο ίδιος). Το έγκλημα διέπραξαν οι πιστωτές μας: Ευρωπαϊκή Ένωση, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Πραξικόπημα λοιπόν. Αλλά τι θα πει; Από αρχαιοτάτων χρόνων, διαμέσου των αιώνων. Κατά την Επιτομή του Λεξικού της Ελληνικής Γλώσσας Liddell & Scott (εκδ. Το Βήμα): «Πραξικοπέω κυριεύω, καταλαμβάνω με αιφνιδιασμό και με τέχνασμα». Ανάλογη διατύπωσή διά «πραξικοπήσαντας» στο βυζαντινό βιβλίο Σούδα (ή Λεξικόν Σουίδα).

«Πραξικόπημα αιφνιδιαστική ενέργεια μιας κυβέρνησης ή ενόπλων στρατιωτικών τμημάτων, που ανατρέπει βίαια την υπάρχουσα (νόμιμη) πολιτική κατάσταση μιας χώρας, παραβιάζει το Σύνταγμα, περιορίζει λαϊκές ελευθερίες και σφετερίζεται την εξουσία (πολιτικό, στρατιωτικό πραξικόπημα)», Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής του Ιδρύματος Μανόλη Τριανταφυλλίδη, ΑΠΘ, έκδ. 1998.

Συμπέρασμα το λέει ο Μπάμπης Παπαδημητρίου στην «Καθημερινή» (15

Ιουλ.) με πέντε λέξεις (πιο αποτελεσματικά ίσως από τη δική μου πολυλογία): «Τα πραξικοπήματα είναι πάντοτε εσωτερικά». Τότε η χρησιμοποίηση της έννοιας του πραξικοπήματος στη συγκεκριμένη συγκυρία πώς ερμηνεύεται; Η κυβέρνηση μεταχειρίστηκε με μεγάλη αποτελεσματικότητα την ενοχοποίηση των Ευρωπαίων εταίρων μας για το κλείσιμο των τραπεζών. Δεν τις έκλεισε η κυβέρνηση λόγω της ελλείψεως χρημάτων, λόγω ακυρώσεως με ευθύνη της όλων των συμφωνιών (και των δανειοληπτικών) με τους πιστωτές μας. Τις έκλεισαν οι Γερμανοί και οι άλλοι. Επιασε. Ένας από τους λόγους του 61,3% του δημοψηφίσματος. Υπερψήφισαν ακόμα και οι πολύπαθοι των ουρών μισοί-μισοί. Τα ίδια επιχειρούν τώρα με τη νέα δυσβάστακτη συμφωνία. Και ας είναι σωτήρια. Μας την επέβαλαν διά πραξικοπήματος. Εδώ υπεισέρχεται η διαπάλη της ελληνικής κοινωνίας μεταξύ Ανατολής και Δύσης Δύσης και Ανατολής. Οπου επικρατεί συνήθως το ανατολίτικο στοιχείο. Δύση σημαίνει ορθοφροσύνη, αλήθεια, αγώνας, προσπάθεια, ρίσκο, σεβασμός (ιδεών, θεσμών, προσώπων). Ανατολή ίσον νιρβάνα (διαφόρων διαβαθμίσεων, με κυριαρχούντα τον δημοσιοϋπαλληλικό κλάδο). Με πολλαπλή διαβαθμισμένη ευθύνη της μεγάλης πλειονότητας, είχαμε συνθήσει, προ πάντων οι δύο τελευταίες γενιές, στη μακαριότητα της νιρβάνας. Οπως έχει διαμορφωθεί η κατάσταση, για να αποφύγουμε την εκμηδένισή μας ως έθνους χρειάζεται ένταξη μας στον δυτικό τρόπο αντιμετώπισης της ζωής, στο ευρωπαϊκό αστικό, φιλελεύθερο δημοκρατικό σύστημα διακυβερνήσεως. Στο κάτω κάτω έτσι αποκτάει και η ζωή κάποιο νόημα. Δεν τν γεμίζει η επιδίωξη απλής καλοπέρασης.

ΥΓ. Μια άλλη παράλληλη ιστορία είναι ο ρόλος των Μαζικών Μέσων Επικοινωνίας. Εδώ λείπει μια σοβαρή ανάλυση. Πώς τα κανάλια δημιουργούν σύγχυση με τη θεατροποίηση των δελτίων ειδήσεων και τους ψευτοκαβγάδες αντί συζητήσεων. Η εμπάθεια έως κακοήθεια των μέσων μαζικής δικτυώσεως. Ποιες οι συνέπειες της σχεδόν παντελούς ανυπαρξίας αναγνωστικού κοινού των πολιτικών εφημερίδων κ.ά.

ΝΙΚ. Α. Γ. ΑΙΝΑΡΔΑΤΟΣ